

EAPC - Novetats en matèria de Seguretat Social

Com es calcula la quantia del subsidi per incapacitat temporal en cas de recaiguda?

15-10-2024

Convé recordar que, després de l'entrada en vigor de la reforma introduïda per la [Llei orgànica 1/2023, de 16 de març](#), el subsidi per incapacitat temporal es calcula de manera diferent en funció de les circumstàncies de cada cas. Així:

- Si es tracta d'una **malaltia comuna** o d'un **accident no laboral**, la quantia és equivalent al 60% de la base reguladora des del quart dia de la baixa fins al vintè, inclusivament, i al 75% des del dia 21 en endavant.
- Si és una **malaltia professional** o **accident de treball**, la quantia és equivalent al 75% de la base reguladora des de l'endemà de la baixa en el treball.
- En els casos de **menstruació incapacitant secundària**, des del primer dia al vintè es percep el 60% de la base reguladora i a partir del dia 21, el 75%.
- Finalment, en els casos d'**interrupció de l'embaràs i gestació a partir de la setmana 39**, el primer dia es percep el salari, del segon al vintè dia, el 60% de la base reguladora i, a partir del dia 21, el 75%.

La base reguladora, en els supòsits de contractes a jornada completa, s'estableix en l'article 13 del [Decret 1646/1972, de 23 de juny](#):

- Quan l'origen de la incapacitat temporal és una **contingència comuna**, el resultat de dividir l'import de la base de cotització per aquestes contingències del treballador en el mes anterior al de la data d'iniciació de la incapacitat pel nombre de dies a què aquesta cotització es refereix. Si no hi ha alta durant el mes anterior, es calcula sobre els dies cotitzats anteriorment el mateix mes de la baixa.
- Quan l'origen és una **contingència professional**, es fa el mateix càlcul, però sobre la base de cotització per contingències professionals, sense hores extraordinàries, i s'incrementa amb el resultat de dividir l'import cotitzat l'any anterior entre el nombre de dies cotitzats.

D'altra banda, l'[article 169.2 del TRLGSS](#) estableix que es considera que existeix **recaiguda** en un mateix procés quan tingui lloc una nova baixa mèdica per la mateixa patologia o una de similar dins dels **180 dies naturals** següents a la data d'efectes de l'alta mèdica anterior, excepte els processos per baixes mèdiques per menstruació incapacitant secundària, en els quals cada procés es considera nou, sense computar a l'efecte del període màxim de durada de la situació d'incapacitat temporal i de la possible pròrroga.

Doncs bé, la [Sentència del Tribunal Suprem d'11 de setembre de 2024](#) (rec. 2314/2021) determina quina ha de ser la base reguladora del subsidi d'incapacitat temporal en els casos de recaiguda. Es planteja un cas en el qual una mútua col·laboradora amb la Seguretat Social reconeix a un treballador que inicia un segon procés d'incapacitat temporal que és recaiguda d'un d'anterior una base reguladora distinta del primer.

El Tribunal Suprem analitza la fórmula de càlcul de la base reguladora durant la recaiguda i, en concret, **si ha de ser la del mes anterior i no la del primer procés d'incapacitat temporal**. A aquest efecte, conclou que la doctrina correcta és la de la sentència de contrast, la STS de 12 de juliol de 2007 (rec. 5448/2005), i que la solució lògica a la situació plantejada no pot ser cap altra que entendre que la prestació ha d'estar connectada amb la situació més pròxima a la de l'última baixa, que és, a més, el període més pròxim pel qual s'ha cotitzat.

Per tant, no es pot sostenir que una recaiguda després de treballar menys de sis mesos doni dret a la prestació que es tenia, ja que, al contrari, **una recaiguda representa l'inici d'una nova situació** que determinarà l'aplicació del règim jurídic que en aquest moment correspongui. Aquesta nova situació és la que determina, en conseqüència, el reconeixement del dret i la quantia d'aquest, cosa que significa que **és en el moment de la recaiguda quan cal tornar a calcular la base reguladora de la prestació**, en atenció a les circumstàncies concurrents en aquest moment. Aquesta interpretació, segons el Tribunal Suprem, compleix la finalitat perseguida per norma, i és així com **es manté la proporció adequada entre cotització i prestació**, i s'evita, d'altra banda, que tingui lloc una situació totalment rebutjable en qualsevol tipus d'assegurament, com és que un assegurat pugui percebre davant qualsevol situació de baixa laboral una satisfacció econòmica superior a la que li correspondria si no hagués ocorregut.

Jorge Pérez Pérez

Doctor en dret. Delegat de la DE de la Inspecció de Treball i Seguretat Social. Professor UAB.
Director del Postgrau en Ocupació